

inden for luftfartscertifikatområdet, herunder muligheden for betinget frakendelse. Desuden har de erfaret, at domstolene på grund af § 150's slægtskab med færdselslovens frakendelsesregler har været tilbøjelige til på visse felter at følge praksis fra færdselslovens område, uanset at forholdene i øvrigt er fundamentalt forskellige, jfr. bemærkningerne nedenfor til § 150, stk. 1, nr. 1.

Det foreliggende lovforslag følger derfor systematikken og indholdet i færdselslovens frakendelsesregler med de fravigelser, luftfartens særlige forhold nødvendiggør. I denne forbindelse bemærkes det, at medens »førerret« i færdselsloven er noget relativt entydigt, dækker »ret til at gøre tjeneste på et luftfartøj« over forskelligartede funktioner med forskelligt sikkerhedsmæssigt indhold, for hvilke der udfærdiges særskilte certifikater. Det kan derfor tænkes, at certifikat til at udføre én form for tjeneste, f. eks. som pilot, frakendes eller fratages, medens certifikat til at udføre en anden form for tjeneste, f. eks. som kabinebesætningsmedlem (stewardesse og purser) ikke berøres.

Til § 150, stk. 1, nr. 1

Den foreslåede bestemmelse adskiller sig fra den tilsvarende bestemmelse i færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 1. Begrundelsen herfor er, at luftfartens særlige forhold gør en sammenligning med forholdene på landjorden uhensigtsmæssig netop på dette punkt. Dette skyldes, at luftfartens sikkerhed i højere grad, end tilfældet er for færdslen på landjorden, beror på et samspil mellem en række personer, (piloter, flyveledere m.v.), der hver for sig fungerer inden for afstukne regler. Tilsidesætter en af disse personer en regel, der er væsentlig for flyvesikkerheden, vil det ofte bero på øvrige elementer i trafiksystemet, om tilsidesættelsen faktisk resulterer i en faresituation.

Den omstændighed, at det på luftfartsområdet oftere vil bero på et tilfælde, om der er tale om en faresituation, gør det urimeligt, at strafværdigheden og muligheden for certifikatfrakendelse skal afhænge af, om der er fremkaldt fare for skade på person eller ting. Hertil kommer i øvrigt, at situationens udvikling som regel vil foregå så hurtigt og under sådanne omstændigheder, at det ikke under eller efter tilsidesættelsen af reglen vil være muligt at konstatere, om der har været fare for en ulykke.

Luftfartsmyndighederne har i deres sagsbehandling haft vanskelighed med over for anklagemyndighed og domstole, at trænge igennem med, at der ikke kan drages paralleller mellem færdselsloven og luftfartsloven på dette punkt. Dette skyl-

des formentlig i væsentlig grad, at luftfartslovens § 150, stk. 1, i princippet er formuleret som § 70, stk. 1, i færdselsloven fra 1955, hvorfor dompraksis i færdselsager har øvet indflydelse på praksis i luftfartsager. § 126, stk. 1, nr. 1, i færdselsloven, der afløser nævnte § 70, stk. 1, har ikke tilsigtet en ændring af den praksis, der har udviklet sig på grundlag af § 70, stk. 1, hvorfor der efter luftfartsmyndighedernes opfattelse er risiko for, at en fortsat parallelitet mellem færdselslovens og luftfartslovens udformning på dette punkt fremdeles kan være til hinder for en hensigtsmæssig praksis på luftfartsområdet.

Det er derfor fundet nødvendigt, at § 150, stk. 1, nr. 1, formuleres således at den klart adskiller sig fra færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 1. I stedet for kriteriet i færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 1, »under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden har voldt skade på person eller ting eller fremkaldt fare herfor« er som kriterium for frakendelse af retten til at gøre tjeneste på luftfartøj efter denne bestemmelse valgt »tilsidesættelse af væsentlige hensyn til flyvesikkerheden.«

Til § 150, stk. 1, nr. 2

Bestemmelsen svarer til færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 3.

Til § 150, stk. 1, nr. 3

Bestemmelsen svarer til færdselslovens § 125, stk. 1, jfr. § 54, stk. 1, med den modifikation, der følger af luftfartslovens § 50, stk. 1, hvis særlige promillegrænse det ikke findes motiveret at ændre.

Til § 150, stk. 2 og 3

Bestemmelsen svarer til færdselslovens § 126, stk. 2 og 3.

Til § 150, stk. 4

Bestemmelsen svarer til den gældende § 150, stk. 9, idet den dog er udvidet til at omfatte personer, der er ansat i dansk luftfartsforetagende uden samtidig at have indfødsret eller bopæl her i landet. Udvidelsen er begrundet i, at udlændinge ansat i et dansk luftfartsforetagende kan have dansk certifikat, selv om de er bosat i udlandet.

Til § 150, stk. 5-7

Bestemmelserne svarer til færdselslovens § 130.